

ARTÍCULO

Mario

Catalina Jordi Amorós
Universitat Rovira i Virgili

Fecha de recepción 01/06/2019 | De publicación: 27/06/2019

No ha resultat senzill decidir el contingut d'aquesta intervenció; mentre preparava l'escrit, tenia present la mirada burleta del Mario dient tot rient "a veure com te'n surts d'aquesta". Podria parlar de la seva simpatia, de les bromes pujades de to, de la fina ironia i la intel·ligència, de la dedicació a la feina; de ben segur que algú ho farà: jo vull parlar del seu caràcter.

El Mario era una persona d'una fortalesa de caràcter formidable. Cabut com ell sol, afrontava tots els afers amb gran determinació, però aquesta fermesa contrastava amb una extraordinària fragilitat. Era exigent amb si mateix, fins i tot de forma exagerada, i en canvi acceptava i entenia les febleses i mancances dels qui l'envoltàvem.

Aquesta capacitat d'acceptar les diferències feia que el seu entorn estigués format per persones molt diverses: de tota procedència, ideologia i condició. Els estudiants amb més dificultats per encaixar en el món trobaven aixopluc en les seves classes; les línies vermelles del Mario eren unes altres.

A diferència del que pogués semblar a partir del seu posat irreverent, era una persona molt sensible. Davant de les adversitats que la vida et presenta —i el Mario en va haver afrontar unes quantes a causa de la seva malaltia—, però també davant dels desencisos quotidians en forma de deslleialtat o desengany amorós, en Mario se sumia en un estat de devastació absoluta, una desolació, una consternació d'una magnitud que feia esfereir. Aquests episodis de foscor tan intensos poques vegades eren compartits, el Mario es tancava en si mateix i el més sorprenent era el poc temps que trigava a refer-se i, com un fènix, reapareixia en la seva enèsima resurrecció.

Transformava les pors en humor i ironia, i s'alçava convertint tota la amargor en una traca a la valenciana i embolica que fa fort! A veure qui la diu més grossa! Però sobretot en creativitat, un nou repte, un nou projecte sota el braç.

El gran privilegi de la nostra feina són els companys amb qui treballem cada dia i vint anys de treballar amb el Mario han estat espectaculars. Un consell discret, una paraula oportuna d'ànims i mai no perdre la perspectiva del que és important i el que no ho és. El Mario, sent plenament conscient de les dificultats i les mancances de la Universitat, reverenciava i honorava la institució i particularment venerava el mestratge dels seus majors.

Sempre vaig conèixer al Mario malat i ell mai se'n va estar de dir-me que sabia que la malaltia acabaria amb ell —“no arribaré a vell”, repetia— i aquest convenciment va ser present en totes les seves decisions vitals. Però també repetia que la malaltia no el limitaria, que ell no deixaria de fer res pel fet d'estar malalt —“faci el que faci moriré igual i moriré aviat, no em diguis el que no he de fer!”.

Fa molt de temps que l'enyoro. Encara que sempre he sabut que la malaltia era cruel i la ferida greu, contra tota raó i tota evidència sempre he esperat una última reaparició, un últim acte d'escapisme, un *not today*.

Mario, de rialla fàcil, confident de mil converses al voltant d'una taula, company d'històries compartides. T'enyoro com sols es pot enyorar aquelles persones que han canviat la nostra vida, aquells qui sempre ens emparen i ens diuen quan anem errats.

Moltes gràcies.